

at det havde været overmaade heldigt, om dette Forsøg paa at organisere Igangsættelsen af Arbejder havde været gjort for adskillige Maaneder siden. Jeg skal minde om, at det nu er 10 Maaneder siden, mit Partis Ordfører under Behandlingen af den ekstraordinære Arbejdsløshedslov i Fjor advarede den højtærede Regering mod at tro, at den Arbejdsløshed, der var, var af kortvarig Natur: Han sagde til den højtærede Regering, at det maatte man forstaa, at denne Arbejdsløshed vilde blive langvarig, og derfor maatte man optræde overfor den paa langt Sigt. Jeg kunde have Lyst til at sige, at det paa en Maade kunde tages som et Symbol paa hele den højtærede Regerings Handleevne, naar man nu, efter at disse Maaneder er gaaet, kommer og vil organisere Nødhjælpsarbejder indtil den 1. December, i den aller-allervanskeligste Aarstid for en saadan Organisation. Men den højtærede Regering har ladet Tiden gaa, og nu er der ikke noget at gøre derved. Vi er derfor ogsaa rede til at fremme disse Arbejder saa vidt muligt.

Det ærede Medlem Hr. Lillelund kom ved Omtalen heraf ind paa den Tanke, at der var dog sikkert ikke nær saa megen Grund til at bebrejde den nuværende højtærede Regering noget som til at bebrejde den radikale Regering, at den ikke havde sat Arbejder i Gang i langt, langt større Omfang i 1918. Jeg tror, der skal et stærkt Bryst til at sammenligne Forholdene den Gang med de nuværende. Den Gang hemedes Bestræbelser paa dette Omraade af den simple Kendsgerning, at Tilførslerne her til Landet var standset. Det forekommer mig i hvert Fald, at det ærede Medlem ikke var saa overmaade heldig i sin Argumentation, naar han vilde sige noget meget ubehageligt til den daværende Regering dermed, at den ikke havde fremmet Arbejdet, og saa i Virkeligheden kun kom med en Bebrejdelse, der ramte Københavns Kommune, fordi den ikke havde sat Brændehuggearbejder i Gang.

Vi maa se at komme adskilligt videre med Hensyn til disse Arbejder, end der her synes paatænkt fra den højtærede Regerings Side. Af den Betænkning, der er omdelt angaaende disse Nødhjælpsarbejder, fremgaar det, at der skulde være $1\frac{3}{4}$ Mill. Arbejdsdage at anvende til disse Arbejder. Jeg tror ikke paa det Tal. Jeg skal blot minde om, at i dette Tal er indbefattet over 500 000 Arbejdsdage

ved Statsbanerne, hvorom det siges, at de i hvert Fald ikke kan begynde, før der er gaaet over et halvt Aar. Og i disse $1\frac{3}{4}$ Mill. Arbejdsdage er endvidere indbefattet ca. 200 000 Arbejdsdage, om hvilke vi ved, at de angaar Arbejder, som ikke kan sættes i Gang, medmindre der skaffes tilstrækkelig økonomiske Midler til Veje ved Hjælp fra Statens Side. Saaledes bliver der i Virkeligheden kun 1 Million tilbage, som man med nogenlunde Sikkerhed kan regne med, og jeg er ikke vis paa, at man kan gøre det med hel Sikkerhed. 1 Mill. Arbejdsdage vil sige Arbejde til 6000—7000 Arbejdere i et halvt Aar.

Jeg tror, at disse Tal viser os to Ting. De viser os for det første, at naar den højtærede Regering er fremkommet med disse Nødarbejder, saa maa den ikke foregøgle sig, at man har skabt noget, der kan tænkes at være afgørende overfor den Industrikrise og overfor den ekstraordinære Arbejdsløshed, vi staar i. Og for det andet mener jeg, at vi deraf kan se, at vi maa se at komme endnu videre ad den Vej, der her er foreslaaet fra den højtærede Regerings Side. Jeg tror, at det for det Udvalg, der bliver nedsat, maa være en af de Opgaver, vi maa sætte os, at skabe større Muligheder for Nødhjælpsarbejder end dem, der fremgaar af Regeringens Forslag.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om de Lønvilkaar, hvorpaa disse Nødarbejder skal sættes i Gang. Der siges derom i Regeringens Forslag, at Lønvilkaarene maa blive af en saadan Art, at det „bliver fordelagtigt for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder fremfor at oppebære Arbejdsløshedsunderstøttelsen og paa den anden Side stadig bliver af Interesse for de paagældende at søge Beskæftigelse ved andet Arbejde“. Vi for vort Vedkommende kan tiltræde dette, og læser man den Udvalgsbetænkning, som er omdelt, maa man i Virkeligheden synes, at der paa det Grundlag var overmaade stor Mulighed for at komme til Enighed. Og jeg vil her sige, at alt maatte tilsige Regeringen at opnaa Enighed paa dette Omraade. Der er dog ingen, der kan være blind for, at selve disse Nødhjælpsarbejders Effektivitet, selve Muligheden for at faa Nødhjælpsarbejder sat i Gang i det hele maatte opfordre til Enighed; Muligheden vil forøges i umaadelig Grad ved, at der er Enighed mellem alle de Parter, det kommer an paa.